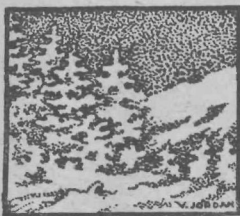

Naslednje jutro so dobili v mlaki mrtvega Andrejca; krepko je tiščal denar v roki, odičen klobuk pa je plaval po vodi.

Več let je že od tega, a ljudje ga niso še pozabili. Njegove pesmi jim še vedno done v ušesih in stara hosta jih venomer ponavlja; tako si govorijo med sabo na potu k polnočnici, zakaj nehote se spominjajo Andrejčevega ukanja, ki se je razlegalo druga leta skozi brnenje božičnih zvonov.

Ko piska in vriska čez klanec močna zimska burja, tedaj podraži oče družino: »Andrejca vriska; ali ga čujete?« — Plaho se stisnejo otroci k materi in še plašneje vprašajo: »Mama, kaj res?« — — —

Ah, tam za poljem . . .

*Ah, tam za poljem, za zlatim poljem
jesenski lesovi šumijo,
s pritajenim glasom v njih divji cvetovi
med sabo tožeč govorijo:*

*»Ah, pravil je davi veter popotni,
ki je tod mimo pribežal iz dalje:
Že jutri zarana bo sever-vihar
strupene vam slane natrosil na halje...«*

*In s kruto nogo bo zatrl, poteptal
zlate sanje vaše mladosti,
in v jadni osamljenosti bodo umrla
srčeca vaša polna bridkosti...«*

*Žalostno rože so glave sklonile,
objele še enkrat se za slovo —
in že je nad njimi zapela jesen,
kako je bilo — in še bo lepó...*

Miroslav Kunčič.

